

เส้นทางสู่ความสำเร็จของนักกีฬาแบดมินตันทีมชาติไทย ในระดับโลก

The Road to Success of Thailand's World-Class Badminton Players

พไทมาส เหมือนนางส์¹ และ ชาญชัย จิวจินดา²

วันรับ: 26 กรกฎาคม 2567 วันแก้ไข: 28 สิงหาคม 2567 ยอมรับ: 6 ตุลาคม 2567

บทคัดย่อ

การศึกษาเรื่อง เส้นทางสู่ความสำเร็จของนักกีฬาแบดมินตันทีมชาติไทยในระดับโลกมีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของนักกีฬาแบดมินตันทีมชาติไทยที่มีผลงานเป็นที่ประจักษ์ในระดับนานาชาติ และเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนานักกีฬารุ่นใหม่อย่างเป็นระบบ การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยใช้วิธีการสัมภาษณ์เชิงลึกกับกลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลัก ได้แก่ นักกีฬาแบดมินตันทีมชาติไทยชุดปัจจุบันและอดีตนักกีฬาแบดมินตันทีมชาติไทย จำนวน 10 คน ซึ่งมีประสบการณ์ในการแข่งขันระดับโลก อาทิ โอลิมปิกเกมส์ ชิงแชมป์โลก และรายการระดับนานาชาติอื่น ๆ ผลการวิจัยพบว่าปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของนักกีฬาแบดมินตันทีมชาติไทยในระดับโลก ได้แก่ (1) การฝึกซ้อมอย่างมีระบบตามหลักวิทยาศาสตร์การกีฬา ซึ่งมีการวางแผนฝึกซ้อมอย่างเหมาะสมกับศักยภาพของนักกีฬาแต่ละคน (2) แรงจูงใจทั้งภายในและภายนอก เช่น เงินรางวัล เกียรติยศ และความใฝ่ฝันส่วนบุคคล (3) การได้รับการสนับสนุนจากครอบครัว สโมสร สมาคมกีฬา และสปอนเซอร์ ซึ่งช่วยเสริมสร้างเสถียรภาพทั้งทางร่างกายและจิตใจ (4) โปรแกรมการฝึกเฉพาะบุคคล ที่สอดคล้องกับลักษณะเฉพาะของนักกีฬา (5) สมรรถภาพทางกาย ได้แก่ ความเร็ว ความแข็งแรง และความอดทน (6) สมรรถภาพทางจิตใจ ได้แก่ ความมั่นใจในตนเอง การควบคุมอารมณ์ และการมีจินตภาพเชิงบวก (7) สมรรถภาพทางทักษะ ซึ่งเกิดจากการฝึกฝนอย่างต่อเนื่องและมีแบบแผน (8) ปัจจัยด้านโชคและจังหวะ เช่น การจับสลากแบ่งสาย หรือคู่แข่งชั้นที่เจอในรอบต่าง ๆ และ (9) ความสามารถในการควบคุมสภาวะทางอารมณ์ในสถานการณ์การแข่งขันที่กดดัน ผลการศึกษานี้สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการกำหนดนโยบายการพัฒนานักกีฬา การวางแผนฝึกซ้อมของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนการเสริมสร้างระบบสนับสนุนอย่างยั่งยืนเพื่อยกระดับศักยภาพของนักกีฬาไทยให้สามารถแข่งขันในระดับนานาชาติได้อย่างต่อเนื่องและจากการศึกษา พบว่า ควรมีการขยายขอบเขตของการศึกษาไปยังนักกีฬาในกีฬาประเภทอื่นที่มีลักษณะการแข่งขันใกล้เคียง เช่น เทนนิส เทควันโด วูซู หรือยกน้ำหนัก เพื่อศึกษาความคล้ายคลึงหรือความแตกต่างของปัจจัยแห่งความสำเร็จในแต่ละชนิดกีฬา ซึ่งจะช่วยให้เกิดองค์ความรู้ที่กลุ่มลึกและรอบด้าน ตลอดจนสามารถพัฒนารอบแนวคิดเชิงเปรียบเทียบที่มีความแม่นยำมากยิ่งขึ้น และควรมีการศึกษารูปแบบการบริหารจัดการกีฬาและกระบวนการพัฒนานักกีฬาของประเทศที่มีความสำเร็จอย่างต่อเนื่องในเวทีโลก เช่น จีน ญี่ปุ่น เกาหลีใต้ หรือเดนมาร์ก เพื่อนำมาศึกษาเปรียบเทียบกับระบบของประเทศไทย อันจะนำไปสู่ข้อเสนอเชิงนโยบายที่สามารถประยุกต์ใช้ในการ

¹ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาผู้นำทางสังคม ธุรกิจ และการเมือง, วิทยาลัยผู้นำและนวัตกรรมสังคม, มหาวิทยาลัยรังสิต (ผู้ประพันธ์บรรณกิจ)

² ดร.,อาจารย์ที่ปรึกษา, วิทยาลัยผู้นำและนวัตกรรมสังคม, มหาวิทยาลัยรังสิต

ยกระดับสมรรถภาพและศักยภาพของนักกีฬาไทยในบริบทสากลได้อย่างเป็นระบบ

คำสำคัญ: เส้นทางสู่ความสำเร็จ, นักกีฬาแบดมินตัน, ทีมชาติไทยในระดับโลก

Abstract

This study aimed to explore factors resulting in the Road to Success of Thailand's World-Class Badminton Players. The research employed qualitative methods. Data were collected through in-depth interviews with 10 key informants who were present and former Thai national badminton players with remarkable success in world competition events. The results revealed that factors contributing to the success of the badminton players were: 1) an application of sports science and technology to systematic training programs designed in response to the needs of the badminton players; 2) incentives which included salary and extra pay which encouraged them to pay attention in practicing skills; 3) supporters including family, badminton academies, private sector, the badminton Association of Thailand, etc.; 4) appropriate training programs; 5) athletes' physical fitness, speed, strength, and endurance; 6) psychological fitness including self-confidence, effective stress management, concentration, and positive psychology; 7) badminton skills which depended on how they were trained; 8) chance and luck with group separation, the number of players in an event, rivals' performance and skills, etc.; and 9) self-regulation which could help them cope with their emotional behaviors effectively. The study's results can be applied in the formulation of sports development policies, training program design, and the establishment of long-term support systems to enhance the international competitiveness of Thai athletes. It is also recommended that future research expand to athletes in other individual sports with similar competitive characteristics such as tennis, taekwondo, swimming, and weightlifting to compare similarities and differences in success factors. In addition, comparative studies of athlete development and sports management systems in countries with sustained international success, such as China, Japan, South Korea, and Denmark, may inform policy recommendations to systematically strengthen the capacity and performance of Thai athletes on the global stage.

Keywords: Road to Success, Badminton Players, Thai National Athletes, World Championships

1. บทนำ

ในปัจจุบันกีฬาแบดมินตันได้รับความนิยมกันอย่างแพร่หลาย เนื่องจากเป็นกีฬาที่สามารถเล่นได้ทุกเพศ ทุกวัย มีความสนุกสนาน และไม่จำเป็นต้องใช้อุปกรณ์หรือพื้นที่ในการเล่นมากนัก ส่งผลให้แบดมินตันกลายเป็นกีฬาสากลที่ได้รับการบรรจุไว้ในการแข่งขันระดับภูมิภาคและนานาชาติ อาทิ ซีเกมส์ เอเชียนเกมส์ และโอลิมปิกเกมส์ อีกทั้งยังได้รับความนิยมในกลุ่มประเทศต่าง ๆ รวมถึงประเทศในกลุ่มสังคมนิยม โดยมีการจัดการแข่งขันอย่างเป็นทางการทั่วโลกอย่างต่อเนื่อง ซึ่งกีฬาแบดมินตันได้เข้ามาประเทศไทยในครั้งแรกประมาณปี พ.ศ. 2456 ซึ่งในตอนนั้นนิยมเล่นกันตามบ้านผู้ดีมีตระกูล วังเจ้านาย และในราชสำนัก (สมาคมกีฬาแบดมินตันแห่งประเทศไทย

ไทยในพระบรมราชูปถัมภ์, 2561) สำหรับในประเทศไทยกีฬาแบดมินตันเป็นกีฬาที่สร้างชื่อเสียงให้กับประเทศมากมาย มีการเรียนการสอนในโรงเรียน ในสถาบันอุดมศึกษามีสนามแบดมินตันอยู่ทั่วประเทศ มีอุปกรณ์ที่ได้มาตรฐาน ซึ่งผลิตได้เอง มีการอบรมฝึกสอนกีฬาแบดมินตันโดยองค์กรที่มีมาตรฐาน มีผู้ฝึกสอนทั้งในประเทศและต่างประเทศที่ทำงานเต็มเวลามีกรรมการผู้ตัดสินที่เป็นมาตรฐาน มีรายการแข่งขันภายในประเทศที่จัดขึ้นในแต่ละปีไม่น้อยกว่า 20 รายการในประเทศไทย (สมาคมแบดมินตันแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์, 2563) และมีรายการที่จัดขึ้นในต่างประเทศมากมายตลอดทั้งปี ประเทศไทยเองมีความก้าวหน้าในวงการแบดมินตันอย่างชัดเจน นักกีฬาแบดมินตันทีมชาติไทยหลายคนสามารถสร้างชื่อเสียงในระดับโลก เช่น การคว้าแชมป์โลก การติดอันดับ Top 10 ของโลก และการผ่านเข้ารอบลึกในมหกรรมกีฬาโอลิมปิกและเอเชียนเกมส์ และมีแนวโน้มจะเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ซึ่งสะท้อนถึงศักยภาพในการพัฒนานักกีฬาไทยให้สามารถแข่งขันในระดับนานาชาติได้ อย่างไรก็ตาม ความสำเร็จเหล่านี้ไม่ได้เกิดจากความสามารถเฉพาะบุคคลเพียงอย่างเดียว หากแต่เกิดจากกระบวนการพัฒนาอย่างเป็นระบบที่ครอบคลุมหลายมิติ ทั้งในด้านการฝึกซ้อมตามหลักวิทยาศาสตร์การกีฬา การสนับสนุนจากครอบครัว สโมสร สมาคมกีฬา ตลอดจนองค์ประกอบด้านสมรรถภาพทางกาย จิตใจ และทักษะเฉพาะทาง

แม้ว่าประเทศไทยจะมีแนวโน้มพัฒนานักกีฬาแบดมินตันได้อย่างต่อเนื่อง แต่ยังพบว่า มีช่องว่างในด้านองค์ความรู้เชิงวิชาการเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของนักกีฬา โดยเฉพาะงานวิจัยเชิงคุณภาพที่วิเคราะห์จากประสบการณ์จริงของนักกีฬาทีมชาติไทยในระดับโลก ทั้งนี้ แนวคิดจากการกีฬาแห่งประเทศไทย (2558) ระบุว่า การพัฒนานักกีฬาให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด จำเป็นต้องอาศัยปัจจัยสนับสนุนในทุกมิติ อาทิ ด้านการบริหารจัดการ งบประมาณ การประชาสัมพันธ์ และโครงสร้างพื้นฐานที่สอดคล้องกับมาตรฐานสากล ซึ่งล้วนเป็นปัจจัยที่เกื้อหนุนต่อการพัฒนาแบดมินตันในระยะยาว

ด้วยเหตุนี้ การวิจัยครั้งนี้จึงมีความสำคัญอย่างยิ่งทั้งในเชิงวิชาการและเชิงปฏิบัติ โดยมุ่งเน้นการสัมภาษณ์เชิงลึกกับนักกีฬาแบดมินตันทีมชาติไทยชุดปัจจุบันและอดีตนักกีฬาแบดมินตันทีมชาติที่ประสบความสำเร็จ เพื่อค้นหาปัจจัยสำคัญที่นำไปสู่ความสำเร็จอย่างเป็นรูปธรรมและเพื่อเป็นแนวทางสำหรับการพัฒนานักกีฬารุ่นใหม่อย่างยั่งยืน นอกจากนี้ ข้อมูลที่ได้สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการกำหนดนโยบายด้านการพัฒนานักกีฬา การวางแผนฝึกซ้อม รวมถึงเป็นเครื่องมือสนับสนุนการจัดการทรัพยากรในวงการกีฬาไทยให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด

2.คำถามงานวิจัย

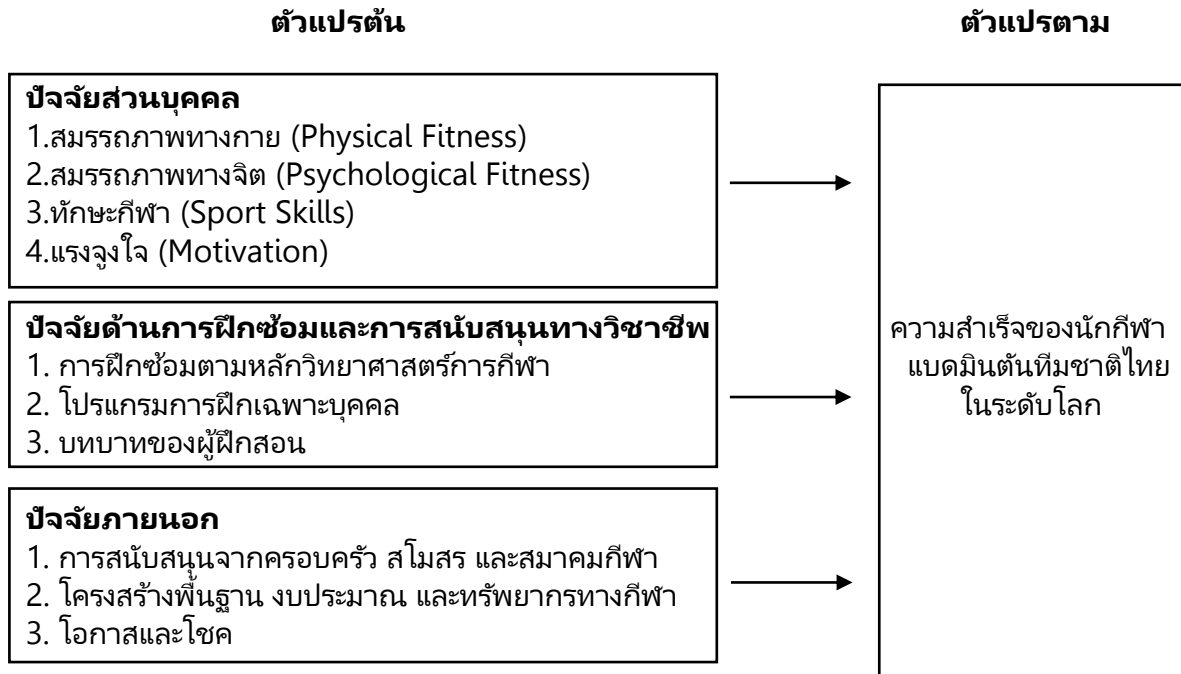
1. ปัจจัยอะไรที่ส่งผลต่อความสำเร็จของนักกีฬาแบดมินตันอาชีพ

3. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัจจัยต่างๆ ที่มีผลต่อความสำเร็จของนักกีฬาแบดมินตันทีมชาติไทยที่ประสบความสำเร็จในระดับโลก
2. เพื่อจัดทำเป็นคู่มือให้นักกีฬาแบดมินตันรุ่นหลังได้ศึกษา และไปประยุกต์ใช้ในการกำหนดนโยบายด้านการพัฒนานักกีฬา การวางแผนฝึกซ้อม รวมถึงเป็นเครื่องมือสนับสนุนการจัดการทรัพยากรในวงการกีฬาไทยให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด

4. กรอบแนวคิดของการวิจัย

รูปที่ 1 กรอบแนวคิดของการวิจัย

5. วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง เส้นทางสู่ความสำเร็จของนักกีฬาแบดมินตันทีมชาติไทยในระดับโลก เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ ซึ่งมีการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการสัมภาษณ์เชิงลึก แบบกึ่งโครงสร้าง ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ คือ นักกีฬาแบดมินตันทีมชาติไทยจำนวน 10 คนเป็นนักกีฬาชายจำนวน 5 คน และนักกีฬาหญิง 5 คน คัดเลือกแบบเจาะจงโดยวัดจากนักกีฬาที่เคยเข้าร่วมการแข่งขันระดับมหกรรมเช่นโอลิมปิกชิงแชมป์โลก เอเชียนเกมส์ ซีเกมส์ และนักกีฬาที่มี World Ranking ของสหพันธ์แบดมินตันโลกอยู่ในอันดับที่ 1-20 ของโลก ได้แก่

1. คุณรัชนก อินทนนท์
2. คุณทรัพย์สิริ แท้รัตนชัย
3. คุณสุจิตรา เอกมงคลไพศาล
4. คุณพรปวีณ์ ช่อชูวงศ์
5. คุณจงกลพรรณ กิติธารากุล
6. คุณบุญศักดิ์ พลสนะ
7. คุณเดชาพล พัววรานุเคราะห์
8. คุณกุลวุฒิ วิทิตสานต์
9. คุณกันตพล หวังเจริญ
10. คุณมนนี่พงศ์ จงจิตร

5.1 วิธีการรวบรวมข้อมูล

เส้นทางสู่ความสำเร็จของนักกีฬาแบดมินตันทีมชาติไทยในระดับโลก ใช้วิธีเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการสัมภาษณ์เชิงลึกแบบกึ่งโครงสร้าง ซึ่งจะเป็นคำถามปลายเปิด เพื่อให้ได้ข้อมูลที่มีความยืดหยุ่น ละเอียดยิ่ง และมีความครอบคลุมกับประเด็นคำถามที่สอดคล้องวัตถุประสงค์การวิจัยที่ผู้วิจัยได้ตั้งไว้ โดยใช้วิธีการจดบันทึก รวบรวมข้อมูล

5.2 การเก็บข้อมูลโดยใช้การสัมภาษณ์

ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

5.1.1 ติดต่อประสานงานกับผู้ให้ข้อมูลนักกีฬาแบดมินตันทีมชาติไทยเพื่อขออนุญาตสัมภาษณ์

5.1.2 ทำหนังสือขอความอนุเคราะห์ไปยังหน่วยงานต้นสังกัดของผู้ให้สัมภาษณ์เพื่อแจ้งความประสงค์ในการขอสัมภาษณ์ในหัวข้อที่กำหนด อีกทั้งพร้อมส่งแบบสอบถามไปยังผู้ให้สัมภาษณ์ล่วงหน้า

5.1.3 ทำการนัดหมายวัน เวลา และสถานที่

5.1.4 ดำเนินการสัมภาษณ์ตามที่ได้นัดหมาย

5.1.5 ทำการวิเคราะห์เนื้อหาสัมภาษณ์ แล้วจึงสรุปผลการศึกษา

5.3 ลักษณะของแบบสัมภาษณ์

5.2.1 ผู้วิจัยนำปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของนักกีฬามาสร้างเป็นแนวทางการทำแบบสัมภาษณ์โดยผู้วิจัยนำแบบสัมภาษณ์ไปสอบถามกับผู้ให้ข้อมูลหลัก จำนวน 10 คน แบบสัมภาษณ์ แบ่งเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของนักกีฬาแบดมินตันอาชีพ มีปัจจัยอะไรบ้าง มีลักษณะเป็นแบบสอบถามปลายเปิด

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะอื่น ๆ มีลักษณะเป็นแบบสอบถามปลายเปิด

5.2.2 นำแบบสัมภาษณ์ที่สร้างขึ้นไปเสนออาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมในการใช้สำนวนภาษา และรูปแบบการจัดพิมพ์ ตลอดจนให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

5.2.3 นำแบบสัมภาษณ์ที่แก้ไขและปรับปรุงตามอาจารย์ที่ปรึกษาไปสัมภาษณ์กับผู้ให้ข้อมูลหลัก จำนวน 10 คน เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของแนวทางการพัฒนาต่อไป

5.2.4 ปรับปรุงแนวทางเส้นทางสู่ความสำเร็จของนักกีฬาแบดมินตันทีมชาติไทยในระดับโลกตามข้อเสนอแนะของผู้ให้ข้อมูลหลักก่อนนำไปเสนอ

5.4 ขอบเขตด้านระยะเวลา

การศึกษาวิจัย เรื่อง เส้นทางสู่ความสำเร็จของนักกีฬาแบดมินตันทีมชาติไทยในระดับโลก ครั้งนี้ใช้ระยะเวลาดำเนินการทั้งสิ้น 6 เดือน (กรกฎาคม-ธันวาคม 2565)

6. ผลการวิจัย

จากผลการศึกษาผู้วิจัยสามารถอภิปรายผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์การวิจัยได้ดังนี้

6.1 เพื่อศึกษาปัจจัยต่างๆ ที่มีผลต่อความสำเร็จของนักกีฬาแบดมินตันทีมชาติไทยที่ประสบความสำเร็จในระดับโลก

จากผลการศึกษาพบว่า การที่จะทำให้ นักกีฬาแบดมินตันทีมชาติไทยสามารถก้าวสู่ความสำเร็จในระดับนานาชาติได้นั้น จำเป็นต้องประกอบด้วยองค์ประกอบสำคัญ 3 ประการ ได้แก่ สมรรถภาพทางกาย (Physical Fitness), สมรรถภาพทางจิต (Psychological Fitness) และ ทักษะกีฬา (Sport Skills) ซึ่งแนวคิดดังกล่าวสอดคล้องกับ Anshel (2003) ที่ระบุว่าสมรรถภาพทั้งสามด้านนี้เป็นรากฐานของความสามารถทางกีฬาในระดับสูง โดยสมรรถภาพทางกายและทักษะกีฬาคือองค์ประกอบที่สามารถพัฒนาได้ผ่านการฝึกซ้อมที่เข้มข้นและต่อเนื่อง ขณะที่สมรรถภาพทางจิตเป็นปัจจัยที่มีความผันแปรตามสถานการณ์ และมักเป็นตัวแปรชี้ขาดในการแข่งขันจริง ทั้งนี้ ปัญหาที่พบบ่อยในหมู่นักกีฬา คือ การเตรียมพร้อมด้านร่างกายและทักษะในระดับสูง แต่ขาดการฝึกฝนและเตรียมความพร้อมทางจิตใจ ส่งผลให้ไม่สามารถแสดงศักยภาพที่แท้จริงออกมาได้ในระหว่างการแข่งขัน ด้วยเหตุนี้ การพัฒนาองค์ประกอบด้านจิตวิทยาการกีฬา ควรเริ่มตั้งแต่ระดับเยาวชน และดำเนินการอย่างต่อเนื่องในลักษณะบูรณาการ เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการควบคุมอารมณ์ การตั้งสมาธิ และการสร้างแรงจูงใจภายใน ซึ่งแรงจูงใจ ซึ่งจะช่วยให้นักกีฬาสามารถปรับตัวต่อความกดดันและการแข่งขันในระดับนานาชาติได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งยังมีส่วนช่วยในการเสริมสร้างคุณธรรม จริยธรรม และเจตคติเชิงบวกต่อการเป็นนักกีฬาอีกด้วย

ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่า ความสำเร็จของนักกีฬาในเวทีโลกไม่ได้เกิดขึ้นจากปัจจัยใดปัจจัยหนึ่งโดยลำพัง หากแต่เป็นผลของการบูรณาการองค์ประกอบหลายด้าน ทั้งปัจจัยภายใน ได้แก่ สมรรถภาพทางกาย สมรรถภาพทางจิต ทักษะกีฬา และแรงจูงใจส่วนบุคคล ร่วมกับปัจจัยด้านการฝึกซ้อมและการบริหารจัดการอย่างเป็นระบบ และ ปัจจัยแวดล้อมภายนอก ได้แก่ การสนับสนุนจากครอบครัว สโมสรต้นสังกัด สมาคมกีฬา ข้อค้นพบนี้สอดคล้องกับแนวคิดของ Bompa (1999) ที่ชี้ว่า ความสำเร็จของนักกีฬาระดับสูงเกิดจากความสมดุลระหว่างองค์ประกอบทางกายภาพ ทักษะ และปัจจัยทางจิตวิทยา ตลอดจนสอดคล้องกับ Plunkett (1995) ที่ให้ความสำคัญกับบทบาทของโค้ช การจัดการองค์การกีฬา และการเข้าถึงการแข่งขันที่มีคุณภาพ ในประเด็นด้าน สมรรถภาพทางจิต นักกีฬาที่สามารถควบคุมอารมณ์ มีความมั่นใจในตนเอง และสามารถสร้างแรงจูงใจจากภายในได้อย่างมั่นคง มักจะสามารถแสดงศักยภาพในสถานการณ์การแข่งขันจริงได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Anshel (2003) ที่เห็นว่า จิตวิทยาการกีฬาเป็นกลไกสำคัญที่ช่วยเพิ่มความได้เปรียบในการแข่งขันในระดับสูง โดยเฉพาะในช่วงเวลาที่ต้องเผชิญกับความกดดันและการแข่งขันที่เข้มข้น

นอกจากนี้ การมีโปรแกรมฝึกซ้อมที่ออกแบบเฉพาะบุคคล (individualized training programs) และการติดตามประเมินผลอย่างเป็นระบบ ก็เป็นอีกหนึ่งปัจจัยสำคัญที่สนับสนุนความสำเร็จของนักกีฬา ซึ่งสอดคล้องกับแนวทางของ การกีฬาแห่งประเทศไทย (2558) ที่เน้นการบูรณาการหลักวิทยาศาสตร์การกีฬาเข้ากับการพัฒนาโปรแกรมฝึกซ้อม เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการฝึก ลดอัตราการบาดเจ็บ และยกระดับสมรรถภาพของนักกีฬาให้แข่งขันในระดับนานาชาติได้อย่างยั่งยืน

นอกจากนี้ ปัจจัยด้านโชคหรือโอกาส (Chance and Luck) ก็มีบทบาทในบริบทของการแข่งขันระดับโลก เช่น การจับสลากการแข่งขัน หรือการเผชิญหน้ากับคู่ต่อสู้ที่มีอันดับต่างกัน ซึ่งอาจส่งผลต่อเส้นทางการแข่งขันของนักกีฬา ทั้งนี้ แม้ปัจจัยดังกล่าวจะอยู่เหนือการควบคุม แต่การเตรียมความพร้อมด้านอื่น ๆ อย่างรอบด้านจะช่วยเพิ่มโอกาสให้สามารถรับมือกับความไม่แน่นอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

โดยสรุป ความสำเร็จของนักกีฬาแบดมินตันทีมชาติไทยในระดับนานาชาติ เป็นผลจากการผสมผสานองค์ประกอบเชิงบูรณาการที่ครอบคลุมทั้งด้านร่างกาย จิตใจ ทักษะ ความมุ่งมั่นส่วนบุคคล การฝึกฝนอย่างเป็นระบบ และระบบสนับสนุนจากภายนอก ซึ่งทั้งหมดนี้ต้องทำงานร่วมกันอย่างเป็นระบบทั้งในระดับบุคคล โครงสร้างการฝึก และเชิงนโยบาย เพื่อเสริมสร้างความยั่งยืนในการสร้างนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จในระดับโลก

6.2 เพื่อจัดทำเป็นคู่มือให้นักกีฬาแบดมินตันรุ่นหลังได้ศึกษา และไปประยุกต์ใช้ในการกำหนดนโยบายด้านการพัฒนานักกีฬา การวางแผนฝึกซ้อม รวมถึงเป็นเครื่องมือสนับสนุนการจัดการทรัพยากรในวงการกีฬาไทยให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด

จากผลการวิจัยเชิงคุณภาพที่ได้ศึกษาประสบการณ์ตรงของนักกีฬาแบดมินตันทีมชาติไทย ซึ่งประสบความสำเร็จในระดับโลก พบว่า ปัจจัยต่าง ๆ ที่ส่งผลต่อความสำเร็จของนักกีฬาไม่เพียงแต่มีความสำคัญต่อการพัฒนาศักยภาพของนักกีฬาเท่านั้น แต่ยังสามารถ สังเคราะห์ออกมาเป็นองค์ความรู้ในลักษณะของ “แนวทางการพัฒนาอย่างเป็นระบบ” ซึ่งสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการฝึกซ้อม การจัดการทีม และการกำหนดนโยบายด้านการพัฒนานักกีฬาในระดับองค์กรและประเทศ แนวทางดังกล่าวแบ่งออกเป็น 3 ด้านหลัก ได้แก่ 1. ด้านการพัฒนาตัวนักกีฬา (Athlete Development) เน้นการพัฒนาในเชิงองค์รวม ทั้งด้านสมรรถภาพทางกาย ทางจิต และทักษะเฉพาะทาง โดยมุ่งให้มีการออกแบบโปรแกรมการฝึกที่เหมาะสมกับศักยภาพรายบุคคล ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Bompa (1999) ว่าการฝึกซ้อมควรเป็นไปตามหลักของความเฉพาะเจาะจงและความแตกต่างระหว่างบุคคล เพื่อให้การฝึกเกิดประสิทธิผลสูงสุด 2. ด้านการจัดระบบการฝึกซ้อม การวางแผนการฝึกอย่างมีระบบตามหลักวิทยาศาสตร์การกีฬา เช่น การแบ่งช่วงการฝึก (Periodization), การวางแผนรายปี รายเดือน รายสัปดาห์ และรายวัน ตลอดจนการประเมินผลอย่างต่อเนื่อง จะช่วยให้นักกีฬาพัฒนาศักยภาพได้เต็มที่ ซึ่งแนวคิดนี้สอดคล้องกับสนธยา สิละมาต (2547) ที่เน้นย้ำว่าการฝึกซ้อมที่มีแบบแผนจะส่งผลต่อการบรรลุความสามารถ

สูงสุดของนักกีฬา 3. ด้านการสนับสนุนจากองค์กรและสภาพแวดล้อม (Support System) ข้อมูลจากการวิจัยสะท้อนว่าการสนับสนุนจากผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทุกระดับ ไม่ว่าจะเป็นครอบครัว สโมสร สมาคมกีฬา และภาครัฐ ล้วนมีผลต่อความมั่นคงและความสำเร็จของนักกีฬาในระยะยาว ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Plunkett (1995) และการกีฬาแห่งประเทศไทย (2558) ที่ชี้ว่า ระบบสนับสนุนที่มีประสิทธิภาพจะช่วยให้นักกีฬาเข้าถึงทรัพยากร ฝึกซ้อม และโอกาสในการแข่งขันได้อย่างต่อเนื่อง

ดังนั้น แนวทางที่ได้จากงานวิจัยฉบับนี้ จึงสามารถประยุกต์ใช้เป็น เครื่องมือในการส่งเสริมและพัฒนา นักกีฬาแบดมินตันรุ่นใหม่ ได้อย่างเป็นระบบ และยังสามารถใช้เป็น ข้อมูลประกอบการกำหนดนโยบายและยุทธศาสตร์ด้านการกีฬาในระดับชาติ โดยเฉพาะการวางรากฐาน ตั้งแต่ระดับเยาวชนจนถึงระดับทีมชาติ นอกจากนี้ หากนำแนวทางนี้ไปพัฒนาในกีฬาประเภทอื่นที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน ก็อาจช่วยยกระดับความสามารถของนักกีฬาไทยในเวทีนานาชาติได้อย่างยั่งยืน

7. สรุปผลและอภิปรายผล

จากปัจจัยสู่ความสำเร็จที่ผู้วิจัยได้ทำการสัมภาษณ์เชิงลึกเพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงคุณภาพเกี่ยวกับเส้นทางสู่ความสำเร็จของนักกีฬาแบดมินตันทีมชาติไทยในระดับโลก จากข้อมูลจากกลุ่มนักกีฬาแบดมินตันทีมชาติและอดีตนักกีฬาแบดมินตันทีมชาติไทยที่มีผลงานเป็นที่ประจักษ์ในระดับโลกสามารถสรุปผลและอภิปรายผลการศึกษาค้นคว้าปัจจัยสู่ความสำเร็จความสำเร็จของนักกีฬาแบดมินตันทีมชาติไทยในระดับโลกได้ ดังนี้

7.1 การฝึกซ้อม จะเห็นได้ว่านักกีฬาชั้นนำ เช่น รัชนก อินทนนท์, กุลลัทธิ วิจิตรสานต์, เดชาพล พัววรานุเคราะห์, ทรัพย์สิริ แต้รัตนชัย เป็นนักกีฬาที่ประสบความสำเร็จในอาชีพเป็นอย่างมาก เคยขึ้นอันดับ 1 ของโลก และเป็นแชมป์โลก และเพราะมีการฝึกซ้อมอย่างหนัก เนื่องจากทั้งสองสโมสรนี้มีการวางแผนการฝึกซ้อมอย่างชัดเจนโดยอาศัยความรู้ทางด้านวิทยาการฝึกซ้อมและหลักวิทยาศาสตร์การฝึกซ้อมมาช่วยให้การฝึกซ้อมดำเนินไปอย่างมีขั้นตอนแบบแผนเหมาะสมกับบุคคล ช่วยให้นักกีฬาก้าวขึ้นไปสู่จุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้หรือก้าวขึ้นไปถึงความสมบูรณ์ทางกายสูงสุด รวมทั้งการฝึกในด้านร่างกายและจิตใจ ซึ่งตรงกับปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของนักกีฬาของ Anshel (2003) และแนวคิดของ สนธยา สีสมาด (2547) ที่กล่าวไว้ว่า การวางแผนการฝึกซ้อมเป็นกระบวนการจัดระบบการฝึกซ้อมโดยอาศัยความรู้ทางด้านวิธีวิทยาการฝึกซ้อมและหลักวิทยาศาสตร์การฝึกซ้อมมาช่วยให้การฝึกซ้อมดำเนินไปอย่างมีขั้นตอนแบบแผนเหมาะสมกับบุคคลและช่วยให้นักกีฬาก้าวขึ้นไปสู่จุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้หรือก้าวขึ้นไปถึงความสมบูรณ์ทางกายสูงสุด (High Performance) การวางแผนการฝึกซ้อมจะประกอบด้วยการวางแผนการฝึกซ้อมระยะยาว(Long-term Planning) การวางแผนการฝึกซ้อมรายปี(Annual Planning) ซึ่งใช้หลักการแบ่งช่วงเวลาการฝึกซ้อม (Periodization) มาเป็นแนวทางในการจัดการฝึกซ้อมภายในรอบหนึ่งไปตลอดจนการวางแผนการฝึกซ้อมระยะทาง (Medium-term Planning) รายเดือน (Mesocycles) หรือจำนวน 4-8 สัปดาห์ การวางแผนการฝึกซ้อมระยะสั้น (Short-term Planning) รายสัปดาห์ (Microcycles) และการวางแผนการฝึกซ้อมในแต่ละครั้ง (Training Session Planning)

7.2 แรงจูงใจ จากความสำเร็จของนักกีฬาที่มีการฝึกซ้อมอย่างหนัก ล้วนมีแรงจูงใจในรูปแบบต่างๆ ทั้งภายใน เช่น ความฝันและเป้าหมายส่วนตัว และแรงจูงใจภายนอก เช่น เงินเดือน เงินรางวัล รายได้ เกียรติยศ เงินโบนัส เพื่อเปลี่ยนฐานะความเป็นอยู่ให้ดีขึ้น เป็นตัวกำหนดความตั้งใจและผลักดันให้นักกีฬามีการฝึกซ้อมอย่างต่อเนื่อง ซึ่งมีผลต่อคุณภาพและความสามารถในการเล่นกีฬา เพื่อให้บรรลุสู่เป้าหมายที่กำหนดไว้ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Cook & Hunsaker (2001) ที่มองว่าแรงจูงใจเป็นปัจจัยที่สำคัญลำดับต้นๆของความสำเร็จ เพราะจะแรงจูงใจสามารถเอาชนะข้อจำกัดทางด้านร่างกายและจิตใจได้

7.3 ผู้สนับสนุน/สมาคม หนึ่งในปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อความสำเร็จของนักกีฬาแบดมินตันทีมชาติไทยในระดับนานาชาติ คือ การได้รับการสนับสนุนอย่างเป็นระบบจากหลากหลายภาคส่วน ไม่ว่าจะเป็นครอบครัวที่ทำหน้าที่เป็นฐานทางจิตใจ สโมสรต้นสังกัดที่

รับผิดชอบด้านการฝึกซ้อมและพัฒนางานประกอบด้านกายภาพ สมาคมกีฬาในฐานะหน่วยงานกลางที่กำหนดทิศทาง และสปอนเซอร์ที่มีบทบาทสนับสนุนในด้านทรัพยากรและงบประมาณจากการศึกษาของ กิจวตล แก้วประสิทธิ์ (2547) พบว่า สมาคมกีฬาแบดมินตันแห่งประเทศไทยมีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งในการพัฒนาศักยภาพของนักกีฬา โดยเฉพาะในการจัดหาโครงสร้างพื้นฐาน การส่งเสริมนโยบายสนับสนุนการฝึกซ้อม และการเปิดโอกาสให้นักกีฬาได้เข้าร่วมการแข่งขันระดับนานาชาติอย่างต่อเนื่อง ทั้งนี้ การมีระบบสนับสนุนที่เข้มแข็งจากสมาคม ส่งผลให้การพัฒนาของนักกีฬาเป็นไปอย่างต่อเนื่องและยั่งยืน แนวคิดนี้สอดคล้องกับ Plunkett (1995) ซึ่งชี้ว่าการพัฒนาสมรรถภาพทางกายของนักกีฬา ซึ่งเป็นรากฐานของความสำเร็จ จำเป็นต้องได้รับการส่งเสริมจากผู้บริหารและผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในทุกระดับ ทั้งในด้านการจัดการ การบริหารทรัพยากร และการสนับสนุนทางการเงิน เพื่อให้การดำเนินงานเป็นไปตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ นอกจากนี้ การกีฬาแห่งประเทศไทย (2558) ได้ให้ความเห็นว่า แม้นักกีฬาจะมีศักยภาพและความมุ่งมั่นในการฝึกซ้อมอย่างถูกต้องตามหลักวิชาการ แต่หากขาดการสนับสนุนที่เพียงพอจากฝ่ายบริหารหรือหน่วยงานต้นสังกัด ก็อาจไม่สามารถแสดงศักยภาพที่แท้จริงได้อย่างเต็มที่ โดยเฉพาะในด้านการจัดหาทุน การจัดสรรอุปกรณ์ และการออกแบบโปรแกรมฝึกซ้อมตามมาตรฐานสากล กล่าวโดยสรุป การสนับสนุนจากทุกภาคส่วน ทั้งในระดับปัจเจก (ครอบครัว) ระดับองค์กร (สโมสรและสมาคม) และระดับนโยบาย (รัฐและภาคเอกชน) มีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนานักกีฬาแบดมินตันทีมชาติไทยอย่างรอบด้าน และเป็นกลไกสำคัญที่เอื้อต่อความสำเร็จในเวทีระดับโลก

7.4 มีโปรแกรมที่เหมาะสมกับตัวนักกีฬา จากการศึกษาค้นคว้า พบว่า ความสำเร็จของนักกีฬาแบดมินตันในระดับนานาชาติ ไม่สามารถเกิดขึ้นได้จากการฝึกซ้อมตามรูปแบบเดียวกันของนักกีฬาคณะอื่นเพียงอย่างเดียว แต่จำเป็นต้องพัฒนารูปแบบการฝึกซ้อมที่มีความสอดคล้องกับลักษณะเฉพาะตัวของนักกีฬาแต่ละคน กล่าวคือ นักกีฬาทุกคนต้องค้นพบแนวทางของตนเอง และมีการปรับแต่งกระบวนการฝึกให้เหมาะสมกับศักยภาพส่วนบุคคล ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความสำคัญ of แนวคิด “การฝึกซ้อมเฉพาะบุคคล” (Individualized Training)

ศาสตราจารย์ ดร.เจริญ กระจวนรัตน์ หัวหน้าผู้เชี่ยวชาญด้านวิทยาศาสตร์การกีฬาจากเอสซีจี แบดมินตัน อคาเดมี่ ได้เสนอว่า การฝึกซ้อมที่มีประสิทธิภาพสูงสุด คือการฝึกที่สามารถตอบสนองลักษณะเฉพาะของนักกีฬาแต่ละรายได้อย่างเหมาะสม โดยนักกีฬาและทีมงานควรทำงานร่วมกันเพื่อค้นหาธรรมชาติของนักกีฬา เพื่อออกแบบโปรแกรมการฝึกซ้อมที่เหมาะสมที่สุดสำหรับแต่ละบุคคล กว่านักกีฬาทุกคนจะประสบความสำเร็จได้นั้น ต้องหาวิธีการของตัวเองให้เจอก่อน “คุณเป็นเหมือนใครไม่ได้เลย คุณเป็นได้แค่ตัวคุณ ต่อให้ซ้อมแบบแชมป์โลก คุณก็ไม่สามารถเป็นแชมป์โลกได้ คุณจะเป็แชมป์โลกด้วยวิธีการซ้อมที่เหมาะสมกับตัวคุณ” ดังเช่นที่เอสซีจี แบดมินตัน อคาเดมี่ ถือเป็นแนวคิดสำคัญที่ทั้งนักกีฬาและทีมงาน ทำงานร่วมกันเพื่อค้นหาธรรมชาติของนักกีฬาให้เจอ เพื่อให้ได้รูปแบบการฝึกซ้อมที่เหมาะสมสำหรับผู้เล่นแต่ละคนให้มากที่สุด ซึ่งจะส่งผลต่อความก้าวหน้าในสมรรถภาพทั้งด้านร่างกาย ทักษะ และจิตใจ อันนำไปสู่ความสำเร็จในเวทีการแข่งขันระดับนานาชาติอย่างแท้จริง

7.5 สมรรถภาพทางกาย (Physical Fitness) ถือเป็นปัจจัยพื้นฐานที่เอื้อต่อความสามารถของนักกีฬาในการแสดงศักยภาพอย่างเต็มที่ในการฝึกซ้อมและการแข่งขัน โดยองค์ประกอบที่สำคัญ ได้แก่ ความเร็ว (Speed) ความแข็งแรง (Strength) และความอดทน (Endurance) ซึ่งล้วนเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการเคลื่อนไหว ความต่อเนื่องในการปฏิบัติงาน และการฟื้นตัวหลังการออกกำลังกายที่มีประสิทธิภาพ การกีฬาแห่งประเทศไทย (2558) ระบุว่า สมรรถภาพทางกายคือความสามารถของบุคคลในการดำเนินกิจกรรมทางกายภาพได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยไม่เกิดอาการเหนื่อยล้าเกินควร และสามารถฟื้นฟูร่างกายกลับสู่สภาพปกติได้รวดเร็ว อย่างไรก็ตาม สมรรถภาพทางกายมีลักษณะที่เปลี่ยนแปลงได้ตามช่วงวัย เช่น ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อจะเพิ่มขึ้นตามพัฒนาการจนถึงวัยผู้ใหญ่ ส่วนสมรรถภาพด้านความทนทานและการใช้ออกซิเจนสูงสุดมักมีค่าสูงสุดในช่วงวัยเด็กและเริ่มลดลงเมื่ออายุเพิ่มขึ้น หากไม่มีการฝึกฝนอย่างเหมาะสม สมรรถภาพเหล่านี้อาจเสื่อมถอยลงได้อย่างรวดเร็ว ดังนั้น การฝึกซ้อมอย่างต่อเนื่องและเหมาะสมจึงเป็นกลไกสำคัญในการรักษาและพัฒนาศักยภาพทางกายให้คงประสิทธิภาพในระยะยาว

7.6 สมรรถภาพทางจิต (Psychological Fitness) สมรรถภาพทางจิตเป็นองค์ประกอบสำคัญที่ส่งเสริมความสามารถของนักกีฬาในการเผชิญกับสถานการณ์การแข่งขันที่เต็มไปด้วยแรงกดดัน โดยเฉพาะการแข่งขันในระดับสูงที่ต้องอาศัยการควบคุมอารมณ์และการตัดสินใจอย่างแม่นยำ องค์ประกอบหลักของสมรรถภาพทางจิต ได้แก่ ความมั่นใจในตนเอง การควบคุมความเครียด ความวิตกกังวล สมาธิ และการมีจินตภาพเชิงบวก ซึ่งล้วนส่งผลต่อความสม่ำเสมอในการปฏิบัติงาน และความสามารถในการใช้ทักษะได้อย่างเต็มศักยภาพ การกีฬาแห่งประเทศไทย (2558) ได้เน้นย้ำถึงความสำคัญของการพัฒนาสมรรถภาพทางจิตควบคู่กับสมรรถภาพทางกาย โดยระบุว่าการฝึกฝนที่มุ่งเน้นเพียงด้านร่างกายจะไม่เพียงพอ หากขาดการเตรียมความพร้อมทางจิตอย่างเป็นระบบ จิตวิทยาการกีฬาจึงมีบทบาทสำคัญในการเสริมสร้างความสามารถในการควบคุมสถานการณ์ที่ไม่แน่นอน และเพิ่มความมั่นคงทางอารมณ์ของนักกีฬาในการแข่งขัน

7.7 สมรรถภาพทางทักษะ (Skill-Related Fitness) สมรรถภาพทางทักษะเป็นผลลัพธ์จากกระบวนการเรียนรู้ การฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง และการพัฒนาความสามารถเฉพาะทางในแต่ละชนิดกีฬา นักกีฬาที่มีทักษะในระดับสูงย่อมสามารถควบคุมการเคลื่อนไหว แสดงเทคนิคและกลยุทธ์ได้อย่างแม่นยำ ลดข้อผิดพลาด และเพิ่มโอกาสในการประสบความสำเร็จ การกีฬาแห่งประเทศไทย (2558) ระบุว่า ความชำนาญทางทักษะต้องได้รับการฝึกฝนด้วยแนวทางที่ถูกต้องและมีความสม่ำเสมอ เพื่อให้ร่างกายและระบบประสาทสามารถตอบสนองได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งนักกีฬาที่มีทักษะสูงจะสามารถปฏิบัติกิจกรรมได้อย่างมั่นใจ มีความแม่นยำสูง และสามารถปรับตัวต่อสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ดีในระหว่างการแข่งขัน

7.8 โชคและจังหวะในการแข่งขัน (Chance and Luck) แม้ปัจจัยด้านร่างกาย ทักษะ และจิตใจจะมีบทบาทสำคัญในการผลักดันนักกีฬาไปสู่ความสำเร็จ แต่ในทางปฏิบัติ ปัจจัยที่อยู่นอกเหนือการควบคุมของนักกีฬา เช่น การจับสลากแบ่งสาย จำนวนผู้เข้าแข่งขัน หรือความสามารถของคู่แข่ง ก็อาจส่งผลต่อโอกาสในการเข้ารอบลึกของการแข่งขันได้เช่นกัน ในบางสถานการณ์ นักกีฬาอาจได้เปรียบจากการเจอคู่แข่งที่มีศักยภาพต่ำกว่าในรอบต้น ซึ่งช่วยลดภาระทางกายและจิตใจในการแข่งขันช่วงแรก และเอื้อให้สามารถรักษาสสมรรถภาพไว้สำหรับรอบที่เข้มข้นยิ่งขึ้น แม้โชคจะไม่ใช่มูลปัจจัยหลักในการประสบความสำเร็จ แต่ก็ใช้องค์ประกอบที่ควรได้รับการพิจารณาในบริบทของการแข่งขันกีฬา โดยเฉพาะในระบบการแข่งขันที่มีความไม่แน่นอนสูง

8. ข้อเสนอแนะของการวิจัย

จากผลการวิจัยซึ่งมุ่งศึกษาและวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของนักกีฬาแบดมินตันทีมชาติไทยในระดับนานาชาติ โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพผ่านการสัมภาษณ์เชิงลึกกับผู้ให้ข้อมูลหลัก พบว่ามีองค์ประกอบสำคัญหลายประการที่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการวางแผนทางการพัฒนานักกีฬา ตลอดจนการบริหารจัดการกีฬาในภาพรวมอย่างมีประสิทธิภาพ อันนำไปสู่ข้อเสนอแนะสำหรับการดำเนินการวิจัยในอนาคต ดังต่อไปนี้

8.1 ศึกษาเปรียบเทียบในกีฬาประเภทอื่น ควรมีการขยายขอบเขตของการศึกษาไปยังนักกีฬาในกีฬาประเภทอื่นที่มีลักษณะการแข่งขันใกล้เคียง เช่น เทนนิส เทควันโด วูซู หรือยกน้ำหนัก เพื่อศึกษาความคล้ายคลึงหรือความแตกต่างของปัจจัยแห่งความสำเร็จในแต่ละชนิดกีฬา ซึ่งจะช่วยให้เกิดองค์ความรู้ที่ลุ่มลึกและรอบด้าน ตลอดจนสามารถพัฒนารอบแนวคิดเชิงเปรียบเทียบที่มีความแม่นยำมากยิ่งขึ้น

8.2 ศึกษาเชิงเปรียบเทียบระดับนานาชาติ ควรมีการศึกษารูปแบบการบริหารจัดการกีฬาและกระบวนการพัฒนานักกีฬาของประเทศที่มีความสำเร็จอย่างต่อเนื่องในเวทีโลก เช่น จีน ญี่ปุ่น เกาหลีใต้ หรือเดนมาร์ก เพื่อนำมาศึกษาเปรียบเทียบกับระบบของประเทศไทย อันจะนำไปสู่ข้อเสนอเชิงนโยบายที่สามารถประยุกต์ใช้ในการยกระดับสมรรถภาพและศักยภาพของนักกีฬาไทยในบริบทสากลได้อย่างเป็นระบบ

8.3 พัฒนาแนวทางปฏิบัติสำหรับการส่งเสริมนักกีฬารุ่นใหม่ ควรมีการดำเนินงานวิจัยในลักษณะของการวิจัยเชิงปฏิบัติการ (Action Research) หรือการวิจัยเชิงพัฒนา (Developmental Research) เพื่อจัดทำคู่มือหรือแนวทางที่สามารถประยุกต์ใช้จริงในระดับหน่วยฝึก เช่น โรงเรียนกีฬา สโมสร หรือศูนย์ฝึกเยาวชน โดยเน้นการบูรณาการองค์ความรู้จากหลายศาสตร์ อาทิ วิทยาศาสตร์การกีฬา จิตวิทยาการกีฬา การจัดการกีฬา และการสนับสนุนจากภาคีเครือข่าย เพื่อส่งเสริมการพัฒนา นักกีฬาอย่างยั่งยืนและเป็นระบบ

8.4 ศึกษาเชิงปริมาณและพัฒนาแบบจำลองทางสถิติ เนื่องจากการวิจัยในครั้งนี้เน้นการวิเคราะห์เชิงคุณภาพ จึงควรมีการต่อยอดการศึกษาโดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงปริมาณ เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของนักกีฬา เพื่อพัฒนาแบบจำลองแห่งความสำเร็จ ซึ่งสามารถใช้เป็นเครื่องมือในการวางแผนและกำหนดกลยุทธ์เชิงนโยบายได้อย่างเป็นรูปธรรม

9.เอกสารอ้างอิง

- การกีฬาแห่งประเทศไทย. (2558). *คู่มือผู้ฝึกสอนกีฬาแบดมินตัน*. กรุงเทพฯ : กองวิชาการ การกีฬาแห่งประเทศไทย.
- กิจวอล แก้วประสิทธิ์. (2564). *ปัจจัยด้านการพัฒนากีฬาแบดมินตันที่ส่งผลต่อศักยภาพของนักกีฬาแบดมินตันของประเทศไทย*. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารจัดการองค์การ. มหาวิทยาลัยเกริก.
- สมาคมกีฬาแบดมินตันแห่งประเทศไทย. (2561). *ประวัติกีฬาแบดมินตันไทย*. สืบค้นจาก www.badmintonthai.or.th.
- สมาคมกีฬาแบดมินตันแห่งประเทศไทย. (2563). *ทำเนียบนักกีฬาแบดมินตันไทย*. สืบค้นจาก www.badmintonthai.or.th
- สนธยา สีละมอด. (2547). *หลักการฝึกซ้อมกีฬาสำหรับผู้ฝึกสอน*. กรุงเทพฯ:สำนักพิมพ์แห่ง จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Anshel, M. H. (2003). *Sport psychology: From theory to practice* (4th ed). San Francisco, CA: Benjamin Cummings.
- Bompa, T. O. (1999). *Periodization Training for Sports*. Toronto, Canada: VERITAS Publishing Inc.
- Cook, W.C., & Hunsaker, P.L. (2001). *Management and organizational behavior*. Boston: McGraw-Hill/Irwin.
- Plunkett, W.R. (1995). *Supervision: Diversity and Teams is in the Workplace*. (8 th ed). New Jersey: Prentice-Hill, Inc.